

кущо разположения стан, ала решени да изпълнят повелята на своя вожд:

Бързо и незабелязано да се стигне до набелязаната цел.

Там където Тъжа и Арда вливат в Хебъра бистрите си сини води, там Калоян скри многобройното си войнство - зад хълмистите възвишения, между оврази^{ти}, сред тръстиковите храсти на тъжанските блатата. Като див звяр, спотаен за опасен, смъртен^{на} скок. А борбата бе наистина за живот и смърт. Или Калоян щеше да сломи силата на чуждоземните нашественици, или надменните латини^и щяха да покорят завинаги Визанс, а заедно с това и владата българска държава.

Седнал върху един голям камък, над самите буйни води на Тъжа, Калоян гледаше с грозно събрчени вежди към юг, там от където идеше неизвестното, може би новото робство, може би славната победа. До него седеше безмълвен и замислен младият Иоан.

Един куманин тихо допльви. Царят впери в него острия си взор, пълен с ням въпрос.

- Господарю, - поштина половеца - фръзите се окопали на юг от крепостта. А малка част от рицарите остава да пази стана им на изток. От един ромеец научих, че преди седем дни, един от бароните ходил да обсажда някакво близко село, за да вземе храна, но не успял. Храна нямат рицарите! За това чакат нетърпеливо войските на дожа. След него щели да тръгнат други войски с брата на императора. *А сая багудин бият мух!* *сая ботан доникан*
~~Свикаха набързо съвета на войводите. Там, около камъка, над буйната река.~~
Свикаха набързо съвета на войводите. Там, около камъка, над буйната река.

- Слушай, Коча- се обърна Калоян към водителя на куманската конница - ти и Манастър, заедно с един малък отряд от вашите, ще нападнете латините. Отначало ще почнете да ги дразните с разни

малка м-востра! Не, да може да го срещне още срещу муче в 118!